

ANALELE SIGHET 1

MEMORIA CA FORMĂ DE JUSTIȚIE

**FUNDAȚIA ACADEMIA CIVICĂ
1995**

Livia Dandara (București)

PARTIDUL COMUNIST DIN ROMÂNIA CA SECȚIUNE A KOMINTERNULUI – INSTRUMENT DE PRELUNGIRE A POLITICII EXTERNE A U.R.S.S.

1. De la înființarea Internaționalei Comuniste (a III-a) în 1919 și până în prezent, o copleșitoare istoriografie (documente și interpretare) dovedește afirmația din titlul comunicării, nu numai în ce privește Partidul Comunist din România, ci toate partidele comuniste aflate sub conducerea și controlul bolșevismului leninist, apoi cel stalinist ș.a. din U.R.S.S. Dacă pentru majoritatea partidelor comuniste din Europa și din alte continente, această aservire a cunoscut fluctuații în ce privește gradul și nocivitatea acțiunilor comuniste în detrimentul respectivelor state, o situație cu totul agravată o reprezintă activitatea lor în statele limitrofe U.R.S.S., state asupra cărora Rusia Sovietică ridica pretenții teritoriale. În Europa, în acest grup de țări, alături de Polonia, Țările Baltice și Finlanda, s-a aflat și România, căreia i se contesta dreptul asupra Basarabiei și celorlalte provincii românești unite cu țara în 1918. Perseverentă, Rusia Sovietică își va îndeplini rapturile imperialiste prin parafarea "Pactului Hitler-Stalin" în 1939 și aplicarea sa, chiar cu extindere (în cazul nordului Bucovinei și Ținutului Herției) în

1940, iar după încheierea celui de-al II-lea război mondial și le va păstra prin Tratatul de Pace de la Paris (1947).

2. Prin afilierea și acceptarea necondiționată a celor 21 de puncte impuse de Lenin la crearea Kominternului (1919), debutând în viața politică a României Întregite ca un partid internaționalist antinațional, Partidul Comunist din România și-a asumat și desfășurat acțiunea ilegală, ocultă, conspirativă, distructivă, aservită Kremlinului, pe toată perioada interbelică, fiind răsplătit după 1944 cu impunerea la putere (în condițiile și cu metodele totalitare cunoscute) și transformarea României în satelit al U.R.S.S.

3. Cine studiază documentele Congreselor (I-V), ale Plenarelor, ale Conferințelor, organele de presă "Scînteia" și "Lupta de clasă", sau manifestele lansate cu diverse prilejuri de Partidul Comunist din România în perioada 1921-1944 va constata o deplină identitate între evoluțiile politicii externe a U.R.S.S. și susținerea lor de către secțiunea sa din România:

- negarea legitimității desăvârșirii unității naționale de stat din 1918, considerând provinciile românești ca "anexate" de România "imperialistă";

- neregnoașterea tratatelor de Pace care consfințiseră pe plan internațional actele Unirii Mari;

- lansarea teoriilor revizioniste, în varianta falsă a sovieticilor, privind dreptul la autodeterminare, până la despărțirea de statul român, a "popoarelor" asuprite (în care figurau moldovenii și bucovinenii);

- sprijinirea propagandistică a tuturor demersurilor diplomatice ale Uniunii Sovietice, considerate drept autentice și unice căi de salvare a păcii, a dreptății, a eliberării de sub diverse "juguri";

- aprobarea, proslăvirea și justificarea pactului de "neagresiune" germano-sovietic din 1939; atacării și suprimării statului polonez; anexării Lituaniei, Letoniei, Estoniei și... ca un corolar al trădării naționale, legitimarea anexării Basarabiei, nordului Bucovinei și ținutului Herța, în 1940.

Este ușor de relevat această acțiune patricidă dacă se întreprinde studiul comparativ a istoriei diplomației U.R.S.S. și a

celelalte a Partidului Comunist din România. "Linia justă" susținută de el era prezentată fie cu argumente inspirate direct din spusele lui Lenin, Stalin, Molotov, Vorosilov, Jdanov, Racovski, Manuilski, Dimitrov etc., fie "explicate" și "aplicate" la condițiile României de către activiști comuniști kominterniști, cu sarcini speciale.

Aceste documente există, numărul lor este imens și, până la accesul la arhivele Kominternului sau ale statului comunist din România, ar trebui să vadă lumina tiparului, în adevăratul și criminalul lor conținut antinațional – nu cum au fost publicate la indicațiile lui Nicolae Ceaușescu –, pentru a legitima doctrina naționalist-comunistă.

4. Un singur exemplu îmi îngădui să dau. Documente cu același conținut sunt de ordinul miilor.

Citez din "directivele" Kominternului transmise Partidului Comunist din România la 8 mai 1940: "În fața Partidului Comunist, a clasei muncitoare și a popoarelor din România stă sarcina de a nu atrage România în război. Să nu se admită transformarea României într-un cap de pod al imperialiștilor englezi și francezi împotriva U.R.S.S. (...) *Rezolvarea pe cale pașnică a chestiunii Basarabiei și a problemelor litigioase cu țările balcanice vecine pe baza autonomiei teritoriale pentru toate regiunile ocupate* (erau considerate "ocupate" Basarabia, Bucovina, Transilvania și Cadrilaterul) și recunoașterea *dreptului la autodeterminare până la despărțirea de stat a naționalităților asuprite*, constituie o *condiție* necesară pentru apropierea de U.R.S.S. și de țările balcanice, în vederea unei lupte comune împotriva atragerii în război, pentru preîntâmpinarea unui război, pentru pace". Această condiție era argumentată cu citate din cuvântările lui Molotov privind relațiile româno-sovietice din 1918 până la 1940.

Aceste directive au fost transmise și lui Ștefan Foriș și Teohari Georgescu (secretari ai C.C. al P.C.R.) în cadrul discuțiilor avute la Moscova în luna mai-iunie cu Boris Stefanov (secretarul P.C.Bulgar), Wilhelm Pieck, Gheorghe Dimitrov, Palmiro Togliatti și Manuilski. Cei doi se vor întoarce în România la sfârșitul anului '40. Calendaristic a urmat însă ultimatumul și anexarea Basarabiei

de către U.R.S.S. în iunie 1940. Iată cum era surprinsă tragedia în "Raportul" secretariatului C.C. al P.C.R., întocmit de Iosif Chișinevski la sfârșitul anului 1940: "Marșul triumfal al eroicei Armate Roșii în Basarabia și Bucovina de Nord, eliberarea Basarabiei și Bucovinei de Nord de sub jugul capitaliștilor și moșierilor români, întâmpinarea cu un adevărat delir de către popoarele Basarabiei și Bucovinei de Nord a Armatei Roșii glorioase, manifestarea iubirii lor adânci față de poporul sovietic, partidul bolșevic, față de conducătorul și eliberatorul popoarelor, tovarășul Stalin, au avut un răsunet și o influență deosebit de mare în masele de la orașe și sate din România. În ziua când guvernul țării socialismului a anunțat guvernului dictaturii regale să evacueze Basarabia și Bucovina de Nord, muncitorii C.F.R.-iști din București și Iași și din multe alte întreprinderi scăpau (pierdeau) literalmente sculele din mână. Eliberarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord sporise foarte mult dorința de luptă a maselor, de eliberare. În Moldova, Ardeal, Dobrogea, Galați, a apărut material de partid, popularizând importanța eliberării Basarabiei și a Bucovinei de Nord pentru proletariatul și țărănimea română. *Partidul a chemat* proletariatul și țărănimea la luptă pentru *dreptul naționalităților asuprite* la autodeterminare până la despărțirea de stat, la amicitie strânsă (...) cu marea și puternica țară a socialismului, amicitie ce a devenit mult mai posibilă după repararea marii nedreptăți de după războiul mondial, când armatele burgheziei și în primul rând naționalitățile asuprite regretă tocmai de ce n-au mers și mai încoace rușii? Scriem aceasta cu toată răspunderea, în urma unei serioase analize și cercetări (...) Vizita tov. Molotov la Berlin (dec. '40), a creat mari speranțe în popor (...), se manifestă intens dorința ca U.R.S.S. să ia sub ocrotirea ei poporul Moldovei și pe cel român..."

5. Dacă numai atât ar fi făcut și susținut Partidul Comunist din România, era suficient pentru a fi considerat vinovat de trădare de țară.